

ВІДГУК
офіційного опонента – доктора юридичних наук, професора
Манжули Андрія Анатолійовича на дисертацію
Мех Юлії Володимирівни «Адміністративно-правовий механізм
державно-приватного партнерства в секторі безпеки України», подану
на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за
спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове
право; інформаційне право

Ступінь актуальності обраної теми. В умовах глобальної нестабільності та зростаючих загроз для національної безпеки, розвиток державно-приватного партнерства в секторі безпеки України набуває особливої значущості. Перш за все, це пов'язано з необхідністю модернізації та вдосконалення інфраструктури безпеки. Державні ресурси часто є обмеженими, а бюджетні кошти не завжди можуть задовольнити всі потреби сектору безпеки. У цьому контексті залучення приватного капіталу та досвіду стає важливим елементом у забезпеченні ефективної та сучасної системи безпеки.

Також існує необхідність покращення управління ризиками та кризовими ситуаціями. Приватні компанії, які спеціалізуються на управлінні ризиками, можуть внести значний вклад у розвиток систем раннього попередження та реагування на надзвичайні ситуації.

Державно-приватне партнерство сприяє інтеграції передових методів управління ризиками та технологій, що дозволяє підвищити рівень готовності країни до реагування на різні види загроз, включаючи природні катастрофи, терористичні акти та техногенні аварії.

Співпраця з приватним сектором дозволяє державі залучати висококваліфікованих фахівців та експертів, які можуть надати нові знання та навички у сфері безпеки. В рамках державно-приватного партнерства можуть бути реалізовані програми підготовки та перепідготовки кадрів, що сприятиме підвищенню професійного рівня працівників державних структур

безпеки. Це, в свою чергу, сприятиме більш ефективному виконанню завдань щодо захисту національних інтересів.

Таким чином, дослідження Мех Юлії Володимирівни «Адміністративно-правовий механізм державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» є актуальним для інтеграції приватних ресурсів у систему національної безпеки, що сприятиме створенню стійкої та ефективної структури захисту держави.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх новизна. Дисертаційна робота характеризується системним підходом до предмету дослідження. Слід відзначити обґрунтованість наведених дисертанткою висновків, які базуються на грамотному використанні сукупності методів і прийомів наукового пізнання.

Застосування діалектичного методу дозволило сформулювати концепт державно-приватного партнерства як сукупності поглядів та ідей, що характеризуються безпековою сферою суспільних відносин. За допомогою методу ретроспективного аналізу була вироблена порівняно нова правова регламентація державно-приватного партнерства.

Метод класифікації застосовано щодо формування принципів та функцій як основних засад адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України.

Формально-юридичний метод став основою дослідження нормативно-правового забезпечення державно-приватного партнерства.

Системний метод дозволив сформулювати зміст адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України.

Інструментально-правовий метод застосовано щодо виділення адміністративних інструментів реалізації державно-приватного партнерства.

Метод моделювання використано для виділення ідеальних зв'язків, що супроводжують адаптацію взаємодії приватного сектору з публічними інституціями під час впорядкування суспільних відносин в секторі безпеки.

Функціональний підхід дозволив розкрити особливості адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України під час дії особливих правових режимів.

Методи аналогії та порівняльно-правового аналізу дозволили розкрити міжнародний та зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки.

Логіко-юридичний метод використано при виділенні пріоритетних напрямів реформування адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України, та формуванні відповідної адміністративно-правової доктрини.

Метод теоретико-правового прогнозування дав можливість сформулювати наукову концепцію щодо формування оптимальної моделі адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України.

Соціолого-правовий метод застосовано при проведенні авторського соціологічного опитування у сфері реалізації інструментів державно-приватного партнерства в Україні.

Мета дисертації полягає в тому, щоб на основі комплексного теоретичного та методологічного аналізу сучасних адміністративно-правових концепцій, принципів та механізмів, розробити оптимальну модель адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України, враховуючи міжнародний досвід та специфіку національного законодавства, для підвищення ефективності та забезпечення надійного функціонування безпекового сектора в умовах сучасних викликів та загроз.

Відповідною гарантією достовірності та теоретичної обґрунтованості наукових положень висновків та рекомендацій, сформульованих авторкою є

вірно поставлена мета та завдання дослідження, логіка викладеного матеріалу. Виходячи з аналізу основної частини дисертації, мета дисертаційної роботи в ході виконання дослідження була досягнута, а дисертація є завершеною науковою кваліфікаційною працею.

Робота складається з основної частини (вступу, чотирьох розділів, що містять чотирнадцять підрозділів, висновків), списку використаних джерел і додатків. У вступі обґрунтовано актуальність обраної теми дисертаційного дослідження; показано зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами та грантами; визначено мету, завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження; аргументовано наукову новизну та практичну значущість отриманих результатів, а також шляхи і форми їх впровадження; представлено апробацію результатів дослідження, структуру та обсяг роботи.

Розділ 1 «Теоретико-методологічні засади адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» містить три підрозділи, у яких розкрито концепт, методологію та ідею функціонування державно-приватного партнерства.

Розділ 2 «Зміст адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» складається з п'яти підрозділів, у яких визначено та охарактеризовано складові аналізованого механізму.

Розділ 3 «Особливості адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України під час дії особливих правових режимів» складається з двох підрозділів, у яких розкрито особливості реалізації адміністративного механізму в специфічних правових умовах.

Розділ 4 «Перспективи вдосконалення адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» складається з чотирьох підрозділів, у яких розкрито новітні концептуальні та пріоритетні напрямки реформування державно-приватного партнерства.

Завершується робота досить розгорнутими висновками, у яких на основі комплексного теоретичного та методологічного аналізу сучасних адміністративно-правових концепцій, принципів та механізмів, розроблено оптимальну модель адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України, з врахуванням міжнародного досвіду та специфіки національного законодавства, для підвищення ефективності та забезпечення надійного функціонування безпекового сектора в умовах сучасних викликів та загроз. Висновки дисертації є цілісними, логічними та обґрунтованими, відповідають меті за завданням дослідження та містять важливі теоретичні положення щодо вдосконалення адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України.

Отже, структура повністю відповідає цілям і задачам дослідження, дозволяє послідовно розглянути всі проблеми, визначені авторкою. Обґрунтованість положень, сформульованих у дисертації, підтверджується також критичним аналізом наявних літературних джерел юридичного та методологічного спрямувань.

Достовірність і новизна наукових положень, висновків і рекомендацій. Оцінюючи найважливіші здобутки дисертаційного дослідження, варто вказати, що наукова новизна отриманих результатів полягає в тому, що дисертація є першим комплексним дослідженням адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України, що поєднує теоретико-методологічні засади з практичними аспектами функціонування під час дії особливих правових режимів. У результаті проведення якого запропоновано низку нових висновків, положень та рекомендацій щодо формування оптимальної моделі адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України.

Ознайомлення із науковим дослідженням дає підстави стверджувати, що основні положення і висновки, які виносяться здобувачкою на захист, мають відповідний, високий ступінь наукової новизни.

Дисертаційне дослідження має обґрунтовані та достовірні наукові висновки, які доповнюють існуючі позиції науковців або по-новому надають вирішення існуючих проблем державно-приватного партнерства в секторі безпеки України. Елементи наукової новизни сформульовані коректно, їх кількість та кваліфікаційні ознаки відповідають нормативним вимогам.

Значення одержаних результатів для науки й практики та рекомендації щодо їх можливого використання. Практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що викладені в дисертації теоретичні положення, висновки та пропозиції вже застосовані та можуть бути використані в майбутньому в таких напрямках: науково-дослідній діяльності – для формування адміністративно-правової доктрини державно-приватного партнерства в секторі безпеки України; законотворчій роботі – щодо законодавчого вдосконалення правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України; освітньому процесі – під час підготовки та проведення лекцій, семінарів і практичних занять для здобувачів вищої освіти.

Отже, дисертаційна робота може виступати теоретичною основою для проведення науково-прикладних досліджень у сфері покращення ефективності державно-приватного партнерства в секторі безпеки України. Висновки та рекомендації, що сформовані авторкою, можуть бути враховані при вдосконаленні чинного національного законодавства.

Повнота викладу наукових положень, висновків і рекомендацій в наукових публікаціях, зарахованих за темою дисертації. Представлення результатів наукової роботи є достатнім. Кількість публікацій, обсяг, якість, повнота висвітлення результатів та розкриття змісту дисертації відповідає вимогам МОН України. Зазначені публікації повною мірою висвітлюють основні наукові положення дисертації.

Спрямованість науково-практичних конференцій, де відбувалася апробація дисертаційного дослідження, характер статей дисертантки, в яких відображено положення дисертації і результати проведених досліджень, повною мірою вказують, що дисертація пройшла належну апробацію та є самостійною науковою працею, що має завершений характер.

Ознайомлення з текстом дисертації дає підстави стверджувати, що за структурою та змістом робота відповідає вимогам, що ставляться МОН України. У тексті роботи відображено основні положення, зміст, результати і висновки здійсненого наукового дослідження.

Питання для дискусійного обговорення та недоліки дисертаційної роботи щодо її змісту та оформлення. Незважаючи на наукову цінність роботи, дисертація не позбавлена певних недоліків та суперечливих положень, які потребують додаткових пояснень та уточнень.

1. Результати дослідження слід було б впровадити у правозастосовну сферу, наприклад, в діяльність Міністерства економіки України, що значно б підняло практичний рівень роботи.

2. У підрозділі 1.2 авторка зазначає, що: «використання державно-приватного партнерства як регулятора суспільних відносин якісно корелює з визнанням ідеї належного врядування як основи управлінської діяльності». Однак, далі не обґрунтовує цю позицію, що є певним недоліком роботи.

3. Визначаючи систему суб'єктів державно-приватного партнерства, в окремий підрозділ авторка виділяє роль громадських формувань як елементів адміністративно-правового механізму державно-приватного партнерства в секторі безпеки України (підрозділ 2.3). Відповідно, така авторська позиція є досить суперечливою, адже у сфері безпеки роль громадських формувань є більш другорядною щодо укладення безпекових угод.

4. У підрозділі 2.5 авторською розкрито, що адміністративно-правові методи державно-приватного партнерства в секторі безпеки України поділяються на адміністративний примус та внутрішньо-організаційні. Така

класифікація є не досить обґрунтованою, адже метод контролю, є більш адміністративним, а не внутрішньо-організаційним.

5. Беззаперечно оцінюючи розділ 4 дисертації як найбільш важливу частину роботи, слід відмітити про умовно велике пересікання предмету дослідження між підрозділами 4.2 ««Пріоритетні напрями реформування адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» та 4.4 «Наукова концепція щодо формування оптимальної моделі адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в секторі безпеки України».

При цьому, вищенаведені зауваження істотно не впливають на високі здобутки роботи, що є новим, актуальним та змістовним дослідженням.

Загальні висновки. Дисертаційна робота Мех Юлії Володимирівни на тему «Адміністративно-правовий механізм державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» є завершеною, самостійно підготовленою кваліфікаційною науковою працею, в якій отримані нові науково обґрунтовані та практично цінні результати, що вирішують важливе наукове завдання.

Актуальність обраної теми дисертації, ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, новизна та повнота викладу в опублікованих працях повністю відповідають вимогам МОН України.

Авторкою дотримано норми законодавства про авторське право і суміжні права та надано достовірну інформацію про результати наукової діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідні джерела. У роботі відсутнє привласнення чужих ідей, результатів або слів без оформлення належного цитування.

На підставі вищезазначеного можна зробити висновок, що дисертаційне дослідження Мех Юлії Володимирівни на тему «Адміністративно-правовий механізм державно-приватного партнерства в секторі безпеки України» виконане на належному науково-теоретичному

рівні, за своєю актуальністю, теоретичним рівнем і практичною цінністю, достовірністю і обґрунтованістю одержаних результатів повністю відповідає вимогам Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197, а його авторка – Мех Юлія Володимирівна за результатами публічного захисту дисертації заслуговує на присудження наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент –

Професор кафедри права

та правоохоронної діяльності

Центральноукраїнського державного

університету імені Володимира Винниченка,

доктор юридичних наук, професор

Андрій МАНЖУЛА

Підпис засвідчую

Проректор з наукової роботи

Центральноукраїнського державного

університету імені Володимира Винниченка,

доктор психологічних наук, професор

Лілія КЛОЧЕК